

Životaběh Radoslava Štědrone

V českém Slezsku v Krnově jsem se narodil v roce 1955. Tam jsem taky maturoval na gymnasiu. Poté jsem začal studovat geografii v Brně na Universitě Jana Evangelisty Purkyně - to se psal rok 1974. Inklinoval jsem víc k socio-ekonomické geografii a ta se v Česku dělala lépe na pražské universitě (I díky pochopitelně profesorovi V. Haüflerovi, a jsem rád, že mohu říct, že to byl i můj učitel. On se ostatně ve svém dosud u nás nepřekonaném díle Ekonomická geografie Československa zmínil v předmluvě ke druhému vydání tohoto kompendia i o svých žácích. Jsem hrdý na to, že jsem v jeho kabinetu na Albertově strávil mnoho hodin v diskusích nad prvním vydáním jeho knihy), kam jsem po dvou brněnských letech přestoupil. Po absolutoriu na Karlově universitě v roce 1980, jsem po roční vojně (o mém vojenském životopise by se dala asi napsat samostatně knížka) nastoupil na Útvar hlavního architekta města Ostravy. Pak jsem po nějakém čase u urbanistů podepsal na tři roky šachtu, za to jsem dostal byt, ale skoro tři roky jsem pomáhal kopat uhlí jako horník. Vzhledem k tomu, že z dnešních politiků asi žádný, ani jeden, neví co to je 600 metrů pod povrchem dobývat uhlí 8 hodin denně, a já politiku, dokud mě někdo neodbachne, budu dělat, musím říct všem, že pokud voliči změni názor u nás a budou chtít změnit to co tu je, a my bychom - SP, se dostali k dílu na moci v této zemi, na havíře nikdo nešáhne ani prstem. Nikdo. Ani prstem.

Pak jsem dělal u novin. To bylo ještě před listopadem a psal jsem v Ostravském večerníku, tak, dva roky, že mi smlouvu neobnovili a já byl krátce nezaměstnaný už před 17. listopadem. Ještě ten list šéfredaktora mám schovaný.

Mám 1 či dvoudenní zpoždění v době kdy se ustanovovalo - vznikalo OF v listopadu v Ostravě. Později na Černé louce pak ten zhruba 19-členný soubor lidí tvořících KC OF v Ostravě byl na zdi vylepen. Nevím jestli ten lístek někdo má, bohužel ho nemám, ale z toho počtu dnes dělají politiku už jen 3.

V listopadu 1989 jsem už ale pracoval ve Výzkumném ústavu rozvoje oblastí a měst a i tam jsme přirozeně vyměnili vedení ústavu, jako ústavní OF. Všechno to tam ve VÚROM-u možná bylo k ničemu, z dnešního pohledu, dnes už tento ústav není, ale Moravskoslezský kraj potřebuje skupinu národohospodářů, geografů, antropoekologů, demografů a sociologů, kteří by politikům a podnikům předkládali svá doporučení. Nevím ovšem zdali takovýto lidé už v kraji vyrostli. Snad.

Myslím, že to bylo v prosinci 1989 - jsem poprvé a naposled vstoupil do nějaké strany (jinak jsem je pak už vždy v Ostravě jen spoluzakládal či tu jednu - založil). Protože jsem Luboše Zaorálka znal už asi dva roky před listopadem - roznášel jsem mu plakáty po Ostravě, když organizoval svoje přednášky o TGM, a pak jsem na nich hulákal a naznačoval či co, lidem, abychom nebyli tak posraní před režimem; asi pod jeho vlivem (a vlivem i Havlovým - že vždyť to OF je tu jen do voleb, a pak nebude třeba...), jsem vstoupil do Československé strany socialistické (jo, asi všichni neví, že Luboše ta strana nějak živila jako svého člena). Na jedné schůzi ČSS, bylo tam snad 100 lidí jsem se s nimi asi v lednu 1990 pohádal kvůli Gabčíkovu - Nagymaros na Dunaji. Napsal jsem do novin i delší článek o tomto problému, nic ta sešlost tehdy nepochopila, odešel jsem ze schůze (myslím, že to bylo v tom baráku jak bývala sovětská kniha) dřív. Někteří mi to pak vyčítali. Hm. Vypadl jsem z toho spolku, myslím, že na přelomu února a března 1990. V OF byla tehdy všude sešlost všech. Karel Jiřík - dlouholetý ředitel ostravského archivu, městský archivář, znalec regionálních dějin Ostravska, mě několikrát vybízel, k tomu, abychom napsali historii ostravského OF, jistě to řekl i Lubošovi. Příspěvek do sborníku Ostrava, který začal vydávat kdysi dávno. Mělo by se to napsat ta cca 18 měsíční hektická doba OF. A bylo toho moc (moc toho má asi zapsáno i Jiří Petráš).

K té době tedy musím uvést jen tuto věc. Poznal jsem svatého muže, kterých nemá Česká republika mnoho. Byl nekorunovanou hlavou ostravského, severomoravského OF. Po volbách - v 90. roce se stal ministrem bolševicko, KGB-estébáckého vnitřního, které ho sešrotovalo. Protože, taky protože, do Prahy šel sám.

Kdybych dnes měl 200 Tomášů Hradílků, kteří by chtěli dělat politiku se mnou - jak si ji já představuji (věřím, že bychom se shodli), tak do 20 let jsme na tom velmi blízko tomu, jako jsou dnes na tom Švýcaři. Tolik jich v Česku dnes ale není.

V listopadu 1990 jsem byl v komunálních volbách do zastupitelstva města Ostravy zvolen za OF, a ono mě zvolilo náměstkem primátora (taky díky tomu, že jím byl zvolen Jiří Smejkal).

Tuto práci jsem pak vykonával 8 let, dvě volební období. Od dubna 1991, kdy vznikla ODS jsme pak byl jejím členem.

Co k těm osmi letům na ostravské radnici (opět samostatná knížka). Jednu chybu jsem udělal určitě, velkou. Podílel jsem se spolu s dalšími (Mirkem Svozilem apod.) na tom, že jsme v prosinci 1993 odvolali 32 hlasy z 63 Jiřího Smejkala z místa primátora a stejným počtem hlasů jsme zvolili Evžena primátorem. On musel hlasovat pro odvolání pana Smejkala (já se Jiřímu od té doby - po určitém čase, už za to několikrát omluvil, je to jeden z kamenů na mém srdci, tím víc, že ho poté odstavili ti hlupci a gauneři v ostravské ČSSD, kam vstoupil; byl to jediný primátor v Ostravě, který nenalezl do těch korumpujících dozorčích rad a představenstev polostátních podniků devadesátých let v Ostravě, ještě jednou tedy : omlouvám se ti Jiří) i pro své zvolení, protože jsme měli jen těch 32 hlasů. Já tehdy podepisoval před oním zastupitelstvem cest'ák jednomu z radních za KDU-ČSL, aby na ono inkriminované ZMO přilétl ze služební cesty kdesi z Beneluxu, aby to odhlasoval a pak se zas odlít zpět (on dal ten 32. hlas, ale to můžeme říct všichni co jsme pro to , tehdy hlasovali). Komunisti mi ten cest'ák vyčetli někdy po tom prosincovém zastupitelstvu, ale pochopitelně žádný zákon jsem neporušil. Město to stálo jen pár korun, teoreticky vyhozených. Vzhledem k tomu co se s prachama na radnici děje dnes už mnoho let, to je bezvýznamná epizoda. E. Tošenovský se pak po 7 letech stal hejtmanem. Myslím, že je to velmi neschopný člověk pro politiku, nerozhodný a až nezdravě opatrný. Mé sedm a půlleté členství v oné straně mě jistě jen utvrdilo v názoru, že tam takový není vůbec sám. Ovšemže, dnešní primátor, onen hemživý mužíček (vypsání jména nestojí za můj inkoust, kterým píšu originál těchto vět), který hraje přesně stejné profesionální totální divadlo na lidi, se kterým jsem vydržel chvíli sedět v jakémsi výboru ZMO po roce 1998, je stejně neschopný vést město alespoň stagnací, když ne k rozvoji. A zato může dílem vláda, kraj a město. Ne, jenom vláda. Slabost těchto primátorů vůči všem těm vládám je neomluvitelná.

Co ministrů a premiérů, velvyslanců se přehnal naší radnicí a k čemu to bylo? Dnes mnozí z nich jsou navěky zapomenutí. A kolik to bylo keců a promrhaného času - za peníze daňových poplatníků. Mysleli to vždy upřímně - že chtějí pomoci? Stáváme se východní gubernií Česka. K čemu ta jednání vlád v havířovském zámečku či na třídě 28. října v Ostravě? Ne slov ale činů třeba.

Na jaře 1999 jsem na ZMO řekl, že D 47 s takovou nebude ani za 20 let. Je rok 2004 (co se od té doby postavilo v Praze!) a není sjízdný ani 1 km. D47 pro nás byla a je, ono napojení u Vyškova, když sjíždíte dolů doleva k pumpám a pak je ta rovinka - letiště; tedy doleva snad jednou nepojedeme, ale pojedeme rovně na ten úsek na Mořice, co se teď staví. D47 není kousek z Lipníka nad Bečvou. Jedu-li do Brna či po dálnici do Prahy, nepotřebuji se smýkat do Olomouce. Dálniční spojení západu s východem Česka je geopolitická strategická priorita

státu, kterou Pražáci blokují čtrnáctým rokem. Žádnou diskusi ve státě o této prioritě s nikým nepovedeme, pokud nám voliči dají hlas.

Priorita je od latinského prior, což česky znamená také přední, přednější. Tedy nic nebude přednější. NIC. Stát nemůže stavět v krajích za peníze daňových poplatníků, které mají 8 - 10 % nezaměstnanost, na úkor kraje kde z 570 tisíc nezaměstnaných je jich 110 tisíc, kde je 16 - 17 % nezaměstnanost. SP nedovolí vytvořit v České republice takový východ státu, aby tu byl rozdíl tak jako tomu je v evropské části Ruska a asijské, tak jak se stále hovoří o jihu a severu Itálie či východu a západu Turecka.

V programu SP do krajských voleb Moravskoslezského kraje samozřejmě vyslovíme i další léky proti usínání našeho kraje. D 47 v žádném případě není všechno, je to prostě prioritou.

Těžko mohou ale obyvatelé našeho kraje doufat v to, že 20, 30-letí chlapci ve vládách minulých, ale i v té dnešní, mohou vědět či chápat to, co vše je prioritou této země, všech jejích 14 krajů. Oni ale jistě shodou okolností - taky za 14 let (které od roku 1989 uběhly) - v politice nebudou. Hošáci.

Strana práce definuje naše priority ve svém politickém programu.

V lednu 1998 jsem odešel jako jeden z prvních z ODS (někteří tak učinili však již v létě 1997) a spoluzakládal jsem z kraje roku 1998 v Ostravě US. Mohl jsem tehdy vědět co se z toho vyklube? Stejný gang. V komunálních volbách 1998 jsem byl za US zvolen do ZMO, potřetí. Od roku 1999 jsem pak pracoval postupně ve třech soukromých firmách zabývajících se odpadovým hospodářstvím. Dnes dělám podnikového ekologa v jedné textilce. Do práce to mám vlakem zhruba 460 km. V našem kraji práce není a i kdyby byla těžko mě někdo vezme, všichni v kraji se mohou velmi snadno dovědět co jsem 12 let v ZMO říkal, dělal, jak jsem se choval, co jsem zač. Není snadné být v opozici proti režimu.

Ty čtyři roky 1998 - 2002 v opozici v ZMO byly dobrou průpravou do situací, kdy stojíte sám proti všem, kdy Vás na chodbě, když Vás nikdo nevidí, lidi často podporují, ale v plénu všichni mlčí. Za těch 12 let mě ale nikdy nikdo v ZMO nevypískal, vždy lidi poslouchali co říkám a řek' jsem toho moc za ten tucet let. A nebudu zde jmenovat ty, kteří tam ještě sedí či už nesedí, co za celé volební období byli schopni ze sebe vysukovat sotva pár vět. Za čtyři roky.

Taky proto je Ostrava tam kde je, chlast ze Stodolní ji v žádném případě nezachrání.

Kupodivu za těch 12 mých zastupitelských let, nikdo nenapsal jediné křivé slovo o mě - a co jsem toho napsal já (velmi tlustá kniha) a namluvil do rádia a televize. Za 12 let. Jednou si jakési novinářské pako nemělo co vymyslet, tak mě osolilo v novinách - že nejím maso. No, no nejím, no. A po jednom ze 4 kongresů, kterých jsem se účastnil jako delegát, mě v jednom týdeníku zesměšnili kvůli mému výpadu na ministry tehdejší vlády. Říkal jsem, že málo pracují.

Ne, ne ještě nemohu končit - kolik, že to lidí v Česku kandidovalo na předsedu parlamentní strany? 12, 15, 16?

Pamatujete, když pan Ruml získal mandát senátora, sekl s předsednictvím US a volili jsme nového předsedu. Jedním z mála protikandidátů (tomu, který byl zvolen) jsem měl být já - a proběhlo to i v celostátním tisku. Měl jsem tehdy jednu podmínku, že mě podpoří alespoň všechny okresy bývalého Severomoravského kraje. Až na 2 nebo 1 jsem je všechny objel, nepodpořil mě žádný a já na republikové shromáždění jako delegát tedy nejel.

Kolik lidí v Česku kandidovalo na předsedu parlamentní strany 2x?

V lednu 2003 na republikovém shromáždění už US-DEU, jsem byl navržen na předsedu této strany druhým nejsilnějším sdružením US-DEU v republice - ostravským. Měl jsem opět jednu podmínku. A to, že odejdeme z vlády. Podpořilo mě ve Voroněži (hotel) v Brně, ani už nevím - 5, 6 delegátů z těch zhruba 330. V únoru 2003 jsem pak US-DEU opustil (až zas budou někteří mluvit o krysách, které opouštějí loď první, tak mohu oponovat této stupidní metafoře - podobenstvím jinak: ti plavčíci, kteří ještě umí plavat a nechtějí zkapat pod vedením neschopného kapitána a jeho důstojníků, na lodi, ze které trčí pomalu už jenom stěžeň, vyskočí; nebo s nimi prostě nechtějí hrát falešně karty, nechtějí s nimi hrát tyátr). Pokud se ovšem půjde do důchodu ve třiašedesáti (o čemž však znovu budeme hovořit, vyslyší-li nás voliči), to mi zbývá ještě - pokud se nestane výše zmíněné a dožiju-li ve zdraví, jsem si řek', onoho jara 2003, to mi zbývá, safra, 15 roků života.

To v tomto režimu nemohu vydržet.

Jakási Amnesty international nás dává na 57. místo (nebo 53. ?) v rámci ligy korupce mezi zeměmi světa.

Kterýsi chlap dělal cosi v jakési televizi a každý z nás (včetně děcek) vysolil do Švédska či kam, tisícovku, prostřednictvím svého státu.

Vláda vybrala firmu, která měla postavit D 47 za - noviny jednou napsaly celkovou sumu cca 215 mld Kč, a my na radnici v polovině 90.- let jsme od projektantů byli školeni o částce do 30 mld Kč (kilometrů ale od té doby zůstalo stejně ...).

Ta samá vláda na rozdíl od té předchozí, kteréžto představitel krákorál rád cosi o pravici, zprivatizovala jakýmsi způsobem, který zná jen ona, banky. A dnes má člověk relativní jistotu, že mu tam těch pár šušňů co má, zůstane po celý rok. To kdysi v té plzeňské (nebo jenom v té plzeňské ?) moc jisté neměl.

A mám pokračovat?

Každý může pokračovat, každý něco ví, ale to by už nebyl můj sprint životem, ale jiných; avšak i já zaplatil kdysi jakési cestovce 53 tisíc, bylo nás kolem 5 000, dalo to dohromady 230 miliónů, které jsme jim položili na stůl v hotovosti, a už ty peníze nikdy neuvidíme (a ti tři co tu cestovku vedli dnes podnikají v cestovním ruchu dál). Pro peníze, tak jako pro hmotu a energii platí zákon o zachování - ty peníze, naše peníze, dodnes někdo má. A nemá je za práci.

Já musel Stranu práce založit, i když se někdy dnes cítím sedřený jako kuň.

Kdybych ty chlapce tak neznal (ty Ivany Langry, Pilipy, Mirky Topolánky..., S. Grosse a tu P. Buzkovou, mi stačí jen poslouchat či vidět v televizi, nemusel jsem se k tomu s nimi potkat), kdybych na své pouti nenarazil třeba ani na tu osobu, co může dnes jakousi transcendentálně, imaginárně, neuvěřitelnou okolností bydlet v Lánech na zámku, asi bych ji nezakládal. Ale já je znám a ptám se, v čem jsou lepší než já. V umění mafie. Jsem přesvědčen o tom, že tito a jim podobní - stovky postav, nemohou být u kormidla tohoto státu, krajů a obcí.

To co představovalo sbírání podpisů od 20. září 2003, kdy jsem stál sám (pomáhal mi Jan Kaspřík) na Masarykově náměstí v Ostravě a zahájil jsem tím sběr potřebných 1 000 podpisů pro vznik politické strany, to nemá každý - tuto zkušenost. Za 5 měsíců mého života to dalo , je to opět na krátké samostatné povídání. Jak u nás mají lidé rádi své politiky a politiku ve své zemi. Proto, mám právo říct: lidi tak přece nemůžete dál žít, tak nemůžeme dál žít. Není nás totiž tak málo, kteří je nesnášíme, co je tak nenávidíme.

Nemáme ani halíř - SP, ale pokusíme se o to, víme, že boj se zlem a lidskou blbostí je nekonečný. Budeme říkat lidem a říkám Vám to teď: v den voleb je volič ve své zemi králem. Jenom, v ten den. A všem politikům se v ten den stahuje prdel.

Já jsem taky volič ve své zemi a nikdy nebudu volit už ty co tu způsobili v letech 48 - 89 a poté ty ostatní především ODS a ČSSD, od roku 1990 dosud. V parlamentu dnes nesedí elita tohoto národa (možná že to ani většina nechce), je na nás - kteří nevolí či nemají koho volit, abychom ji tam dostali.

Po volbách - pokud nás voliči pochopí, po volbách budeme spolupracovat s každým, kdo bude chtít s námi spolupracovat na realizaci našeho politického a volebního programu, pochopitelně v duchu našeho etického kodexu politika. S každým.

Tedy jednu věc jistě vysvětlím, hned zde. OF, ČSS, ODS, US, US-DEU dnes SP. Stihl toho dost, co. Podívejte se na něj.

Mnoho lidem se těm zkorumpovaným českým politikům podařilo vtěsnat do českých hlav (a mnozí nedostudovaní novináři tomu jen přizvukují), svojí samozřejmě distingovanou, profesionální, kultivovanou, uhlaženou - DEMAGOGIÍ, že ten západní systém dvou parlamentních stran - no, že by to měl být náš vzor, že? Ono se to pravidelně střídá, a sinusoida a bla, bla, bla, a kyvadlo jednou sem a podruhé tam. A ono to vypadá na první pohled i moudře, chytře, rozumně. A možnost ustavení silné vlády...

Má to ale háček, tedy hák pořádný. Britové ke svému dnešnímu stavu špli po staletí, staletí k němu špli ve Státech, mnoho desetiletí k systému menšího počtu parlamentních stran mířili v Japonsku, Francii, Německu, Itálii... Proto lžou ti, kdo tak hovoří u nás.

Naše země - Česká republika, nikdy jako demokratický samostatný stát neexistovala. Jsme na této planetě 11 let, teď kroutíme rok dvanáctý! Ne dvanáctsetletý, ale 12.

Po dvanácti letech existence jakéhokoli státu na této Zemi, nemá nikdo právo hovořit-deklarovat, existující systém politických stran za konečný, definitivní. ČSSD je jedinou v dnešním parlamentu s jasným právem na dlouhodobou existenci do budoucna - pokud se vzpamatuje, znovuvznikla v roce 1990. ODS existuje jenom díky Občanskému fóru, ostatní tam nemají co dělat, protože existovali už před rokem 1990 a nebo se vyklonovaly z ODS tedy z OF.

Nové strany musí vznikat a budou vznikat. Až doroste generace dnešních dětí a teenagerů do mých let, smetou všechno co tu dnes je na politickém jevišti. Ty lidi nebudou zajímat sračky českého komunismu, ani bahno 90.-let. Oni budou chtít dělat česko-evropský kapitalismus. My žijeme v 19. století Spojených států.

A co se týče mých názorů - ti co mě znají, vědí zdali jsem v nich převlékač kabátů. Za těch 14 let v politice jsou ty názory pouze přesnější, profesionálnější, bohužel už méně radikálnější, 14 let zkušeností se zkrátka nedá předat jednou přenáškou, se nadá koupí. Musí se to odžít.

Ne, nezapomněl jsem, jsem celkem úplně normální, oženil jsem se v roce 1986 s mojí ženou Blankou a milujeme společně naši třináctiletou Barunku. Blanka, přirozeně se ji moc nedivím, nemá se mnou poslední leta na růžích ustláno, použiji-li tuto uvalenou frázi. Já se ji za svoji angažovanost pro veřejné věci omlouvám, což ji ovšem vůbec nezajímá. Buď se mi podaří můj projekt nebo se rozvedem. Kolik, že se to rozvádí u nás manželství? Moc. Já vím z vlastní zkušenosti, proč nemůže normální žena dělat politiku, vím proč tak málo žen, které miluju, dělá politiku. Vážení, to není práce pro ženu, na dlouho. Politika je tvrdé, těžké, nevděčné, vysilující, maskulinní řemeslo. Po celou historii lidstva to tak převážně bylo. V tom, myslím se EU snaží o nemožné.

21. a 22. století jsou staletími přežití lidstva. Končetiny, podle kterých stále mnozí - většina, nazírají dva základní směry politické, nejsou pro tato dvě staletí východisky. Nás - už přes 6 miliard lidí, z oně šlamastyky, do které jsme se sami svým chováním dostali, z toho vyvede pouze věda a selský rozum.

Pokud tyto budou aplikovat politici s čistýma rukama. Politici s morálkou ne v hubě, ale činech. Neposuzujme politiky podle slov a textů, ale podle jejich činů. Neposuzujme politiky

jen podle skvěle vyholené brady a 30tisícových obleků a podvázaného hrdla skvostnou vázankou (nikdy ji nebudu nosit), ale podle výsledků jejich práce. Výsledků a důsledků jejich práce.

Tolik lapidárně, ještě toho mám moc co říct. Snad mi to bůh umožní.